

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. № 220.

Tredie Sæssion.

103die Møde.

Tirsdagen den 16de Marts.

(Forts.)

Syholm (forts.): Ved Sagens indledende Behandling tillod jeg mig den Bemærkning, at jeg skulde have foretrukket en anden Maade til at erhverve Oplysninger paa om Tingenes Stilling, og jeg tillod mig med al den Besædenhed og Korthed, som sømmer sig mine Øyner og min Stilling, blot at antyde, at Ulemper kunde følge med foreliggende Adresseforslag. Disse Ulemper ere nu vistnok fremtraadte for flere af Thingets Medlemmer, man indseer og erkjender, at der er Vanskelighed baade ved at antage og ved at forkaste Adressen. Derfor den motiverede Dagsorden ikke havde indeholdt Andet, end hvad jeg med god Samvittighed kunde slutte mig til, nemlig at udtale Betyrning, skulde jeg vistnok have stemt for den, men naar den, som min ærede Sidemand til Høire (Moltke) har udtalt, fremhæver de Ord, at man under de nærværende vanskelige Forhold maa fraraade dens Indgivelse, kan jeg ikke slutte mig dertil, idet jeg ganske tiltræder det ærede Medlems (Bjerring) Uttringer, at man maa gaae frem med Sandhed, og at kun Sandhed maa udtales for Folket og Ministeriet.

Tillisch: Efter den Maade, hvorpaa jeg har opfattet Sagen, kan der for mig hverken være Tvivl om, at en alvorlig Betyrning har grebet hele den danske Nation ved Tanken om, at det nuværende Geheimestatsraad skal gennemføre den fgl. Kundgjørelse af 28de Januar, eller om, at denne Betyrning er grundet i en besværet Mangel paa Tillid til dette Geheimestatsraad, og, da jeg nu troer, at den samme Grundtanke er udtalt i den foreslaede motiverede Døvergang til Dagsordenen, og da

ogsaa jeg tilfulde erkjender det Betænkkelige i, under de nærværende vanskelige Forhold at indgive den foreslaede Adresse, agter ogsaa jeg at stemme for den foreslaede Dagsorden.

Kirck: Jeg skal stemme mod den foreslaede motiverede Dagsorden, og det af samme Grund, som den høitærede Vicepræsident anførte, og jeg skal i dette mit Rei ikke udtale nogen Tillid, hverken til det nærværende, eller til det tidligere Ministerium, thi jeg har tilforladeligt aldrig havt Tillid til det (Hør!), det har manglet Mod og Kraft, og derfor troer jeg heller ikke, at det nærværende Ministerium, med hvad her er forberedt for Fremtiden, virkelig vil kunne gennemføre Nogets somhelst til Held og Lykke for Nationen. Jeg troer, at man er gaaet altfor vidt til den Grændse, der peger mod Syd, man behøver blot at kaste Blik paa den fgl. Kundgjørelse, paa de 2 første Underkrifter, der staae under den; de skulle have Forrang for de danske Ministre. Det har krænket mit danske Hjerte, at Alting vender sig den Vej, som jeg tydede hen paa, men, det har vel ogsaa været forberedt allerede i lang Tid. Kaste vi Blikket tilbage til 1814, hvor listigt man dengang vidste at faae Holsteen og Lauenborg ind i det tydske Forbund, Lauenborg, som ubetinget blev givet Danmark i Mageffekte for Svenske-Pommern, uden at høre til det tydske Forbund, uden at Noget var fastsat derom, men et halvt Aar efter fik man en ny Contract eller en ny Bestingelse, hvori det hed: Lauenborg skal nu, som tidligere, høre til det tydske Forbund, og hvorfor gjorde man alle disse Konster? For at lægge Folketsfriheden i Vaand, for at opretholde Enevælden, for ikke at taale nogen somhelst fri Forsatning her for Danmark. Det seer ogsaa saaledes ud, som om man efter Indholdet af den fgl. Kundgjørelse vil søge hen